

**Teatre Auditori
de Granollers**

22.02.26 — 18 h

**Tango sense
etiquetes:
la música que
desafia gèneres**

NOVETAT: El TAG a Spotify!

Entra al nostre perfil a Spotify i escolta les llistes que recullen la música dels concerts de clàssica.

Segueix-nos a Spotify!

Funció accessible

Organitza i promou:

Amb el suport de:

Viatge musical a l'Argentina

**Orquestra de Cambra
de Granollers**

Fitxa artística

Violí I: **Corrado Bolsi, Cristian Benito, Enric Riera, Laia Besalduch, Núria Martín i Jordi Montoliu**

Violí II: **Antònia Escalas, Chus Castro, Eduard Herrero, Isabel Archs, Natalia Brzezwska i Raquel García**

Viola: **Maria Juan, Marta Sedó, Irene Argüello i Aroa García**

Violoncel: **Joan Antoni Pich, Tais Costa i Mireia Quintana**

Contrabaix: **Mònica Serra i Roger Azcona**

Orquestra de Cambra de Granollers (Corrado Bolsi, direcció)

Albert Julià, saxo solista

Daniel Garcia, piano

Durada: 90 minuts

Programa

—*A Don Agustín Bardi* d'**Horacio Salgan** (arr. **Julian Álvarez i Daniel Garcia**)

—*Histoire du Tango* d'**Astor Piazzola** (arr. **Daniel Garcia**)

I. Bordel 1900

II. Café 1930

III. Nightclub 1960

—*Tango Club* de **Robert Molinelli** (arr. **Carla Obach i Daniel Garcia**)

—*Concertango* de **Luis Serrano Alarcón**

PAUSA

—*Estaciones Porteñas* d'**Astor Piazzola** (arr. **Anna Costa**)

I. Primavera Porteña

II. Verano Porteño

III. Otoño Porteño

IV. Invierno Porteño

Amb el suport de:

Viu la clàssica!

Sons en el temps

Si vols saber més sobre aquesta obra, escolta l'episodi 6 del pòdcast *Sons en el temps*: "De Piazzolla a Bad Bunny".

Recomanem

Flordeneu, l'última fada del Canigó

Òpera comunitària
Dissabte 21 de març i diumenge 22 de març | 18 h

Inspirada en l'univers de Jacint Verdaguer i el mite del Canigó, l'òpera narra la renúncia a la guerra per abraçar la poesia, la natura i la memòria com a actes de resistència, en una elegia als exiliats i a la identitat ferida.

Amb música i llibret de Martí Carreras, hi participen el Cor Infantil Amics de la Unió, els Petits Cantors Amics de la Unió, l'Orquestra de Cambra de Granollers, l'Escola Ponent i diversos centres educatius i entitats del territori que l'han convertit per primera vegada en un veritable projecte comunitari.

Temporada 2025—2026

@teatreauditori
 @teatreauditoridegranollers
 @teatreauditori

L'essència pura del tango

La història del Tango és la crònica d'un viatge de la marginalitat a la universalitat, i el concert que avui proposa l'**Orquestra de Cambra de Granollers** ofereix una cartografia de l'evolució d'aquesta música que ha superat totes les fronteres des dels seus inicis. Als dominis americans de la corona espanyola es coneixia amb el nom de "*tambos*" els locals situats en llocs de pas on els viatgers s'aturaven a menjar o passar la nit. Aquelles fondes eren també espais d'oci on els passants podien matar les hores cantant o ballant en un context més lliure que el de les ciutats o les viles i on, per tant, es van desenvolupar ritmes i, sobretot, balls d'una sensualitat per sobre del que es considerava decent a l'època. Aquestes músiques i danses van començar-se a anomenar *tambos* igual que el lloc on sonaven i, amb el temps, el nom va evolucionar cap a l'actual forma "**tango**."

Quan Europa es va començar a sentir atreta pels sons de les Amèriques, buscant-hi una preconcebuda sensualitat exòtica, van proliferar les peces musicals inspirades en aquesta idea que s'anomenaven indistintament havaneres, tangos o, simplement, "americanes". Tot i que sovint responien més a clixés i prejudicis que a músiques reals, durant el segle XIX les americanes es van generalitzar dins de les obres teatrals i les sarsueles per a il·lustrar justament aquell exotisme i sensualitat que encara avui associem al món "llatí". L'èxit de tangos i havaneres als escenaris les va fer passar ràpidament també a les sales de ball d'arreu d'Europa i, per imitació, també a les de les colònies americanes.

Aquells ritmes sonarien, a finals del segle XIX, en els locals d'oci dels barris més pobres de Buenos Aires on els joves de les classes riques de la ciutat s'acostaven per viure aventures. I aquells ritmes van configurar una manera pròpia de ballar que també rebria el nom de Tango, ara sí, esdevenint el que coneixem avui amb aquest nom. Quan els joves aristòcrates argentins viatjaven a París (un costum habitual en el moment), seduïen la societat francesa del *fin de siècle* amb aquells balls d'origen marginal. Curiosament, el fet que el Tango triomfés a la gran capital cultural del moment va fer que els argentins deixessin de veure'l com un gènere poc prestigiós per convertir-lo en la seva dansa nacional.

Després d'això, no van trigar a aparèixer músics com **Agustín Bardi** (1884-1941), que van apropar-se al Tango des de l'acadèmia i el van fer més ric i complex. Aquella generació, coneguda com a *Guardia Nueva*, va convertir el tango en un món ple de possibilitats harmòniques i instrumentals i va posar les bases per a compositors més joves com **Horacio Salgán** (1916-2016), de qui sentirem en aquest concert la seva peça dedicada justament a Bardi, que el confirma com a símbol fundacional.

Salgán seria una figura cabdal del que es va anomenar Tango d'avantguarda o *Nuevo Tango*, però la seva obra és menys coneguda fora de l'Argentina que la d'**Astor Piazzolla** (1924-1992), que el considerava el seu mestre i afirmava haver après d'ell "l'essència pura del Tango."

Piazzolla és el protagonista d'aquest concert perquè representa la renovació definitiva del gènere. Una revolució que el músic no tenia previst portar a terme fins que va rebre classes de **Nadia Boulanger** (1887-1979), amb qui el músic va contactar perquè volia allunyar-se del Tango per considerar-lo massa popular i banal. Però la gran pedagoga el va fer adonar que per ser "un compositor seriós" no havia de renegar del bandoneó sinó al contrari, havia d'explorar el seu llenguatge natural que era el del Tango.

Inspirat per aquella idea, doncs, Piazzolla va incorporar al Tango elements d'Stravinski, Bartók o del jazz i el va alliberar de la idea que era només música de ball per convertir-lo en música d'audició per a un públic universal. I aquesta universalitat queda demostrada quan un compositor italià com **Roberto Molinelli** (1963) recorre a la música portenya en una de les seves *Quatre imatges de Nova York*. La peça **Tango Club** situa aquest ball porteny en el context novaiorquès deixant ben clar que el so essencial de Buenos Aires ha esdevingut un referent cultural amb el qual tothom es pot identificar.

Oriol Padró, arxiver melòman i responsable del pòdcast *Sons en el temps*